

dige, af Retten udmeldte Mænd, jfr. Lovens § 15, 3die Stykke og Rigsdagstidende 1916—17, Till. A. Sp. 3281—82. Skønsforretningen, der foretages af 2 Personer, kan omstødes ved en Overskønsforretning, som foretages af 4 Personer. Overskønsforrettningens Resultat bliver saaledes den endelige Afgørelse af, hvorvidt der skal tilkendes Erstatning, og eventuelt hvor stor denne skal være.

Som det vil ses, kan efter denne Ordning et Erstatningsspørgsmaal komme 4 Gange til Paakendelse, inden den endelige Afgørelse bliver truffen. Foruden at Fremgangsmaaden er lang og besværlig, har det vist sig i Praksis, at den virker mindre heldigt, saavel derved, at Skønsmændene, der udpeges efter Forslag dels fra den private, dels fra Fredningsnævnet, udnævnes for den enkelte Sag og derfor ikke kan være i Besiddelse af samme Erfaring og Indsigt som en fast Taksationskommission, som derved, at Fredningsinstitutionen paa det Tidspunkt, da Skønsmændene træder til, i Virkeligheden helt har sluppet Sagen, saaledes at Overfredningsnævnet er udelukket fra ved Afsigelsen af sin Kendelse at tage Hensyn til Resultatet af Skønsmændenes Forretning, der kan tænkes at afvige meget betydeligt fra Nævnets Skøn over Erstatningens Størrelse, jfr. herved Sagen om Fredning af Møens Klint, Rigsdagstidende 1921—22, Folketingets Forhandlinger Sp. 527—34, 554—56, 1651—54, 2110—17.

Medens Justitsministeriet ikke mener, at der bør ske nogen Ændring i den gældende Ordning, hvorefter Fredningsnævnet i første Instans paakender alle under Sagen opstaaende Spørgsmaal, derunder ogsaa Erstatningsspørgsmaal, jfr. Lovens § 10, finder man det ønskeligt, at der med Hensyn til den endelige Fastsættelse af Erstatningen anvendes en ændret Fremgangsmaade. Man anser det dog ikke for

hensigtsmæssigt, at disse Spørgsmaals endelige Afgørelse henlægges til Overfredningsnævnet, men finder det tværtimod ønskeligt, at de fremtidig helt undrages Overfredningsnævnets Afgørelse, saaledes at de, saafremt Overfredningsnævnet ikke kan tilvejebringe en forligsmæssig Ordning, henvises til en fast Taksationskommission paa samme Maade som i talrige Ekspropriationstilfælde. Man har tænkt sig, at Kommissionens Formand, der skal være fælles for hele Landet, skal beskikkes af Justitsministeriet, medens Medlemmerne, der kun skal fungere for en Amtraadskreds (eller for København), skal vælges af Amt-raadet (i København Borgerrepræsentationen) for 4 Aar ad Gangen. Man mener herved at opnaa en betydelig større Fasthed og Sikkerhed ved Afgørelsen, ligesom den endelige Afgørelse vil kunne foreligge hurtigere end efter den nugældende Ordning.

Saaledes som Forslaget er formuleret, er der ikke foreskrevet nogen bestemt Forretningsgang, som skal iagttages af Overfredningsnævnet ved Sagens Henvisning til Taksationskommissionen. I nogle Tilfælde vil det muligvis vise sig mest hensigtsmæssigt, at Overfredningsnævnet først lader afholde Taksation og derefter, naar Nævnet er blevet bekendt med, hvilke Udgifter de paatænkte Foranstaltninger vil medføre, træffer den endelige Afgørelse af, om og i hvilket Omfang Fredningen vil være at gennemføre; i andre Tilfælde vil det maaske være mere praktisk at gaa den modsatte Vej, saaledes at Kendelseu afsiges først og Erstatningen derefter fastsættes af Taksationskommissionen. Man anser det for rettest at overlade til Overfredningsnævnet at vælge i hvert enkelt Tilfælde, hvilken Fremgangsmaade det vil foretrække, saaledes at der ikke i Lovens foreskrives nogen bestemt Ordning i denne Henseende.